

VỀ NIỀM VUI KHI LÀM VIỆC TỐT

Người gác rừng tí hon

Ba em làm nghề gác rừng. Tình yêu rừng của ba đã sớm truyền sang em.

Sáng hôm ấy, ba về thăm bà nội ốm. Chiều đến, em đi loanh quanh theo lối ba vẫn đi tuần rừng. Phát hiện những dấu chân người lớn hằn trên đất, em thắc mắc: "Hai ngày nay đâu có đoàn khách tham quan nào?" Thấy lạ, em lần theo dấu chân. Khoảng hơn chục cây to cộ đã bị chặt thành từng khúc dài. Gần đó có tiếng bàn bạc:

- Mày đã dặn lão Sáu Bơ tối đánh xe ra bìa rừng chưa?

Qua khe lá, em thấy hai gã trộm. Lừa khi hai gã mải cật các khúc gỗ, em lén chạy. Em chạy theo đường tắt về quán bà Hai, xin bà cho gọi điện thoại. Một giọng nói rần rỏi vang lên ở đầu dây bên kia:

- A lô! Công an huyện đây!

Sau khi nghe em báo tin có bọn trộm gỗ, các chú công an dặn dò em cách phối hợp với các chú để bắt bọn trộm, thu lại gỗ.

Đêm ấy, lòng em như lửa đốt. Nghe thấy tiếng bành bạch của xe chở trộm gỗ, em lao ra. Chiếc xe tới gần... tới gần, mắc vào sợi dây chằng ngang đường, gỗ văng ra. Bọn trộm đang loay hoay lượm lại gỗ thì xe công an lao tới.

Ba gã trộm đứng khựng lại như rô bốt hết pin. Tiếng cồng tay đã vang lên lách cách. Một chú công an vỗ vai em:

- Cháu quả là chàng gác rừng dũng cảm!

Theo NGUYỄN THỊ CẨM CHÂU

VỀ NIỀM VUI KHI LÀM VIỆC TỐT

Chuỗi ngọc lam

Chiều hôm ấy có một em gái nhỏ đứng áp trán vào tủ kính cửa hàng của Pi-e, nhìn từng đồ vật như muốn kiểm thử gì. Bỗng em ngừng đầu lên:

- Cháu có thể xem chuỗi ngọc lam này không ạ?

Pi-e lấy chuỗi ngọc, đưa cho cô bé. Cô bé thốt lên:

- Đẹp quá! Xin chú gói lại cho cháu!

Pi-e ngạc nhiên: - Ai sai cháu đi mua?

- Cháu mua tặng chị cháu nhân lễ Nô-en. Chị đã nuôi cháu từ khi mẹ cháu mất.

- Cháu có bao nhiêu tiền? Cô bé mở khăn tay ra, đổ lên bàn một nắm xu: “Cháu đã đập con lợn đất đấy!” Pi-e trầm ngâm nhìn cô bé. Rồi vừa lúi húi gỡ mảnh giấy ghi giá tiền, anh vừa hỏi:

- Cháu tên gì? - Cháu là Gioan.

Anh đưa Gioan chuỗi ngọc gói trong bao lụa đỏ:

- Đừng đánh rơi nhé!

Cô bé mỉm cười rạng rỡ, chạy vụt đi. Cô đâu biết chuỗi ngọc này Pi-e dành để tặng vợ chưa cưới của mình, nhưng rồi một tai nạn giao thông đã cướp mất người anh yêu quý.

Ngày lễ Nô-en tới. Khách hàng ai cũng vui làm cho Pi-e càng đau lòng. Khi người khách cuối cùng bước ra, anh thở phào. Thế là qua được năm nay! Nhưng anh đã lầm.

Cửa lại mở, một thiếu nữ bước vào. Cô lấy trong túi xách ra chuỗi ngọc lam: “Chuỗi ngọc này có phải của tiệm ông không ạ?”

- Phải.

- Thưa... Có phải ngọc thật không?

- Không phải thứ ngọc quý nhất, nhưng là ngọc thật.

- Ông có nhớ đã bán cho ai không?

- Một cô bé tên là Gioan mua tặng chị của mình.

- Giá bao nhiêu ạ?

- Tôi không khi nào nói giá tiền của quà tặng.

- Gioan chỉ có ít tiền tiêu vặt. Làm sao em mua nổi chuỗi ngọc này?

Pi-e gói lại chuỗi ngọc và đáp: “Em đã trả giá rất cao. Bằng toàn bộ số tiền em có.”

Hai người đều im lặng. Tiếng chuông từ một giáo đường gần đó bắt đầu đổ.

- Nhưng sao ông lại làm như vậy?

Pi-e vừa đưa chuỗi ngọc cho cô gái vừa nói:

- Hôm nay là ngày Nô-en. Tôi không có ai để tặng quà. Cho phép tôi đưa cô về nhà và chúc cô một lễ Nô-en vui vẻ nhé!

Trong tiếng chuông đổ hồi, Pi-e và thiếu nữ cùng nhau sánh bước qua một năm mới hi vọng tràn trề.

PHUN-TON O-XLO

VỀ NIỀM VUI KHI LÀM VIỆC TỐT
NHẬT ĐƯỢC CỦA RƠI TRẢ NGƯỜI ĐÁNH MẮT

Nhớ lời dạy của Bác Hồ kính yêu phát động phong trào “Ngành việc tốt”: “Mỗi người tốt, mỗi việc tốt là một bông hoa đẹp. Cả đất nước ta là một rừng hoa đẹp”. Cho đến nay, đã có không ít tấm gương “Người tốt việc tốt” trên cả nước. Nhiều trong số đó là các em học sinh những chủ nhân tương lai của đất nước. Nguyễn Đình Bảo Nhi - học sinh lớp 4A trường Tiểu học Nam Thành, Thành phố Ninh Bình là một tấm gương sáng về “Người tốt, việc tốt” đáng được biểu dương.

Ngày 08/8/2019, trên đường đi học về em Nguyễn Đình Bảo Nhi đã nhặt được 1 cọc tiền 50 triệu đồng gần cổng trường Tiểu học Nam Thành. Bảo Nhi đã nhanh chóng mang số tiền nói trên trao lại cho Ban Giám hiệu nhà trường và Công an phường nhờ tìm người đánh mất trả lại. Ngày 15/8, Công an phường Nam Thành, thành phố Ninh Bình đã tổ chức trao trả số tiền 50 triệu đồng cho chị Đinh Thị Kim Dung (SN 1978, trú phường Nam Thanh, thành phố Ninh Bình) do chị đánh rơi nhiều ngày trước.

Hành động nhặt được của rơi trả lại người mất của em Bảo Nhi là phẩm chất đạo đức cao đẹp, xứng đáng là con ngoan trò giỏi, cháu ngoan Bác Hồ. Đây tấm gương tiêu biểu về người tốt việc tốt cần được biểu dương, nhân rộng trong nhà trường và xã hội hiện nay.

(Báo Ninh Bình)

VỀ NIỀM VUI KHI LÀM VIỆC TỐT

Nhân dịp kỷ niệm một trăm hai mươi năm ngày sinh nhật Bác, trường em đã phát động phong trào thi đua học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh. Do đó, ai cũng hăng hái học tập và tham gia các hoạt động của trường. Và trong một lần tham gia sinh hoạt đội, Hoàng đã làm được một việc tốt được thầy cô khen ngợi đó là nhặt được chiếc ví của người mất và đã trả lại cho họ.

Vào chiều thứ sáu tuần qua, toàn trường tổ chức sinh hoạt đội để nghe các bác cựu chiến binh kể chuyện về Bác Hồ. Đúng bốn giờ ba mươi phút, một hồi trống trường vang lên, tất cả các bạn học sinh từ các lớp đổ ra tập trung vào sân trường. Hoàng và Hải cũng vội vàng cất sách vở vào cặp và ra tập trung. Đang vội vã chạy, bỗng Hoàng thấy một chiếc ví nằm ở dưới đất ngay bồn hoa của lớp mình. Hoàng vội cầm lên giờ ra thì thấy trong ví có một khoản tiền kha khá và một chiếc thẻ ngân hàng có ghi tên Trịnh Bá Quân. Hoàng chạy lại nói với Hải:

- Tớ vừa nhặt được chiếc ví trong đó có nhiều tiền lắm!

Hải vừa ngạc nhiên vừa hí hửng nói:

- Thích nhỉ, thế tý về phải khao tớ ăn kem đấy.

Hoàng vừa suy nghĩ vừa nói:

- Không được, tớ nghĩ tớ phải tìm cách trả lại cho người mất. Vì chắc giờ họ cũng đang buồn lắm đấy.

Hải bĩu môi:

- Ôi giờ ôi, bao nhiêu là người biết là của ai. Minh nhặt được thì mình dùng sao đâu, có phải mình ăn cắp đâu mà sợ.

Đang bàn cãi thì tiếng loa cô phụ trách đội vang lên thúc dục các bạn khẩn trương vào vị trí. Bỏ qua chuyện chiếc ví, Hải và Hoàng chạy vội vào hàng của lớp mình. Trước khi bước vào buổi sinh hoạt, cô phụ trách đội có thông báo với toàn trường, bác Trịnh Bá Quân cựu chiến binh của phường là khách mời hôm nay của trường không may đánh rơi một chiếc ví. Ai có nhặt được thì cho bác Quân xin lại.

Cô vừa dứt lời, Hoàng vội vàng đứng dậy và tiến thẳng lên chỗ phía cô và nói:

- Thưa cô, lúc nãy ra tập trung, em có nhặt được chiếc ví ở ngay bồn hoa lớp em. Em xin gửi lại cô nhờ cô gửi lại cho bác Quân ạ!

Cả trường đồng thanh vỗ tay, bác Quân cũng tiến lại gần xoa đầu Hoàng và không quên gửi lời cảm ơn đến Hoàng. Hoàng quay trở lại chỗ ngồi với một nụ cười tươi trên môi.

Qua câu chuyện trên, em thấy Hoàng là một học sinh rất ngoan, vâng lời thầy cô và bố mẹ. Nhặt được của rơi, Hoàng tìm cách trả lại cho người mất chứ không giữ cho riêng mình. Hoàng xứng đáng là một tấm gương sáng để các bạn noi theo, xứng đáng là cháu ngoan của Bác Hồ.

Sưu tầm

VỀ NIỀM VUI KHI ĐƯỢC YÊU THƯƠNG

Buôn Chư Lênh đón cô giáo

Căn nhà sàn chật ních người mặc quần áo như đi hội. Mấy cô gái vừa lùi vừa trải những tấm lông thú trắng tấp từ đầu cầu thang tới cửa bếp giữa sàn. Bấy giờ, người già mới ra hiệu dẫn Y Hoa bước lên lối đi bằng lông thú mịn như nhung. Buôn Chư Lênh đã đón tiếp cô giáo đến mở trường bằng nghi thức trang trọng nhất dành cho khách quý.

Y Hoa đến bên già Rok, trưởng buôn, đang đứng đón khách ở giữa nhà sàn. Nhận con dao mà già giao cho, nhằm vào cây cột nóc, Y Hoa chém một nhát thật sâu vào cột. Đó là lời thề của người lạ đến buôn, theo tục lệ, lời thề ấy không thể nói ra mà phải khắc vào cột. Y Hoa được coi là người trong buôn sau khi chém nhát dao.

Già Rok xoa tay lên vết chém, khen:

- Tốt cái bụng đó, cô giáo ạ!

Rồi giọng già vui hẳn lên:

- Bây giờ cho người già xem cái chữ của cô giáo đi!

Bao nhiêu tiếng người cùng ùa theo:

- Phải đấy! Cô giáo cho lũ làng xem cái chữ nào!

Y Hoa lấy trong túi ra một trang giấy, trải lên sàn nhà. Mọi người im phăng phắc. Y Hoa nghe thấy rõ cả tiếng tim đập trong lồng ngực mình. Quý hai gồi lên sàn, cô giáo viết thật to, thật đậm hai chữ: “Bác Hồ”. Y Hoa viết xong, bỗng bao nhiêu tiếng cùng hò reo:

- Ôi! Chữ cô giáo này! Nhìn kìa!

- A, chữ, chữ cô giáo!

Theo HÀ ĐÌNH CÂN

VỀ NIỀM VUI KHI ĐƯỢC YÊU THƯƠNG

Con gái

Mẹ sắp sinh em bé. Cả nhà mong, Mơ háo hức. Thế rồi mẹ sinh một em gái. Dì Hạnh bảo: "Lại một vệt trời nữa". Cả bố và mẹ đều có vẻ buồn buồn.

Đêm, Mơ trằn trọc không ngủ. Em không hiểu tại sao mọi người lại có vẻ không vui lắm khi mẹ sinh em gái. Mơ thì kém gì con trai nhỉ? Ở lớp, em luôn là học sinh giỏi. Tan học, các bạn trai còn mãi đá bóng thì Mơ đã về cắm cùi tưới rau rồi chẻ củi, nấu cơm giúp mẹ. Thế mà đám con trai còn dám trêu Mơ. Các bạn nói rằng con gái chẳng được tích sự gì. Tức ghê!

Mẹ phải nghỉ ở nhà, bố đi công tác xa, Mơ làm hết mọi việc trong nhà giúp mẹ. Tối, mẹ ôm Mơ vào lòng thủ thỉ: "Đừng vất vả thế, để sức mà lo học, con ạ!" Mơ nép vào ngực mẹ, thì thào: "Mẹ ơi, con sẽ cố gắng thay một đứa con trai trong nhà, mẹ nhé!" Mẹ ôm chặt Mơ, trào nước mắt.

Chiều nay, thằng Hoan học lớp 3C mãi đuổi theo con cào cào, trượt chân sa xuống ngòi nước. Nó cứ chơi với, chơi với. Mơ vội vàng lao xuống. Cả hai đứa ngụp lên, ngụp xuống, uống cơ man là nước. May mà mọi người đến kịp. Thật hú vía!

Tối đó, bố về. Bố ôm Mơ chặt đến ngộp thở. Cả bố và mẹ đều rơm rớm nước mắt. Chỉ có em bé nằm trong nôi là cười rất tươi. Chắc là em khen chị Mơ giỏi đấy. Dì Hạnh nói giọng đầy tự hào: "Biết cháu tôi chưa? Con gái như nó thì một trăm đứa con trai cũng không bằng".

Theo ĐỖ THỊ THU HIÊN

VỀ NIỀM VUI TRONG HỌC TẬP VÀ LAO ĐỘNG

Chuyện một khu vườn nhỏ

Bé Thu rất khoái ra ban công ngồi với ông nội, nghe ông rử rĩ giảng về từng loài cây.

Cây quỳnh lá dày, giữ được nước, chẳng phải tưới nhiều. Cây hoa ti gôn thích leo trèo, cứ thò những cái râu ra, theo gió mà ngo nguậy như những cái vòi voi bé xíu. Cây hoa giấy mọc ngay bên cạnh bị nó cuốn chặt một cành. Những chiếc vòi quấn chắc nhiều vòng, rồi một chùm ti gôn hé nở.

Cây đa Ấn Độ thì liên tục bật ra những búp đỏ hồng nhọn hoắt. Khi đủ lớn, nó xòe ra những chiếc lá nâu rõ to, ở trong lại hiện ra cái búp đa mới nhọn hoắt, đỏ hồng... Có điều Thu chưa vui: Cái Hằng ở nhà dưới cứ bảo ban công nhà Thu không phải là vườn!

Một sớm chủ nhật đầu xuân, khi mặt trời vừa hé mây nhìn xuống, Thu phát hiện ra chú chim lông xanh biếc sà xuống cành lựu. Nó sẫm soi, mổ mổ mấy con sâu rồi thản nhiên rửa cánh, hót lên mấy tiếng líu ríu. Thu vội xuống nhà Hằng mời bạn lên xem để biết rằng: Ban công có chim về đậu tức là vườn rồi! Chẳng ngờ, khi hai bạn lên đến nơi thì chú chim đã bay đi. Sợ Hằng không tin, Thu cầu viện ông:

Ông ơi, đúng là có chú chim vừa đậu ở đây bắt sâu và hót nữa ông nhỉ!

Ông nó hiền hậu quay lại xoa đầu cả hai đứa:

-Ừ, đúng rồi! Đất lành chim đậu, có gì lạ đâu hả cháu?

Theo Vân Long

VỀ NIỀM VUI TRONG HỌC TẬP VÀ LAO ĐỘNG

Hành trình của bầy ong

Với đôi cánh đăm nắng trời
Bầy ong bay đến trọn đời tìm hoa.
Không gian là nẻo đường xa
Thời gian vô tận mở ra sắc màu.
Tìm nơi thăm thẳm rừng sâu
Bập bùng hoa chuối, trắng màu hoa ban.
Tìm nơi bờ biển sóng tràn
Hàng cây chắn bão dịu dàng mùa hoa.
Tìm nơi quần đảo khơi xa
Có loài hoa nở như là không tên...
Bầy ong rong ruổi trăm miền
Rù rì đôi cánh nổi liền mùa hoa.
Nổi rừng hoang với biển xa
Đất nơi đâu cũng tìm ra ngọt ngào.
Nếu hoa có ở trời cao
Thì bầy ong cũng mang vào mật thơm.
Chắt trong vị ngọt mùi hương
Lặng thầm thay những con đường ong bay.
Trải qua mưa nắng vui đầy
Men trời đất đủ làm say đất trời.
Bầy ong giữ hộ cho người
Những mùa hoa đã tàn phai tháng ngày.

Nguyễn Đức Mậu

VỀ NIỀM VUI TRONG HỌC TẬP VÀ LAO ĐỘNG

Người gác rừng tí hon

Ba em làm nghề gác rừng. Tình yêu rừng của ba đã sớm truyền sang em.

Sáng hôm ấy, ba về thăm bà nội ốm. Chiều đến, em đi loanh quanh theo lối ba vẫn đi tuần rừng. Phát hiện những dấu chân người lớn hằn trên đất, em thắc mắc: "Hai ngày nay đâu có đoàn khách tham quan nào?" Thấy lạ, em lần theo dấu chân. Khoảng hơn chục cây to cộ đã bị chặt thành từng khúc dài. Gần đó có tiếng bàn bạc:

- Mày đã dặn lão Sáu Bơ tối đánh xe ra bìa rừng chưa?

Qua khe lá, em thấy hai gã trộm. Lừa khi hai gã mãi cột các khúc gỗ, em lén chạy. Em chạy theo đường tắt về quán bà Hai, xin bà cho gọi điện thoại. Một giọng nói rần rỏi vang lên ở đầu dây bên kia:

- A lô! Công an huyện đây!

Sau khi nghe em báo tin có bọn trộm gỗ, các chú công an dặn dò em cách phối hợp với các chú để bắt bọn trộm, thu lại gỗ.

Đêm ấy, lòng em như lửa đốt. Nghe thấy tiếng bàn bạc của xe chở trộm gỗ, em lao ra. Chiếc xe tới gần... tới gần, mắc vào sợi dây chằng ngang đường, gỗ văng ra. Bọn trộm đang loay hoay lượm lại gỗ thì xe công an lao tới.

Ba gã trộm đứng khựng lại như rô bốt hết pin. Tiếng cồng tay đã vang lên lách cách. Một chú công an vỗ vai em:

- Cháu quả là chàng gác rừng dũng cảm!

Theo **NGUYỄN THỊ CẨM CHÂU**

VỀ NIỀM VUI TRONG HỌC TẬP VÀ LAO ĐỘNG

Tốt-tô-chan bên cửa sổ (Tóm tắt cốt truyện)

Cuốn sách bắt đầu với cảnh mẹ của Totto-chan biết được con gái mình bị đuổi khỏi trường công. Mẹ cô bé nhận ra rằng Totto-chan cần một ngôi trường nơi mà sự tự do ngôn luận được cho phép nhiều hơn. Vì vậy, bà đưa Totto-chan đến gặp hiệu trưởng của ngôi trường mới, ông Kobayashi, nơi hai người thiết lập mối quan hệ thầy trò thân thiện.

Cuốn sách mô tả những người bạn mà Totto-chan kết bạn, những bài học mà em học được và bầu không khí sôi động mà em tận hưởng tại Tomoe Gakuen. Thầy Kobayashi giới thiệu những hoạt động mới để thu hút học sinh. Thầy Kobayashi hiểu trẻ em và cố gắng phát triển trí tuệ và thể chất của các em. Thầy quan tâm đến những người khuyết tật về thể chất và nhấn mạnh rằng tất cả trẻ em đều đáng chú ý. "Totto-chan" trở thành bạn thân với một cậu bé theo đạo Thiên chúa bị bại liệt. Một bạn cùng lớp khác lớn lên ở Mỹ và không nói được tiếng Nhật; hiệu trưởng bảo bọn trẻ học tiếng Anh với cậu ấy, mặc dù chính phủ hạn chế sử dụng ngôn ngữ của "kẻ thù".

Trong ngôi trường này, những đứa trẻ sống cuộc sống hạnh phúc, không hề biết đến những điều đang diễn ra trên thế giới. Thế chiến II đã bắt đầu, nhưng không có dấu hiệu nào cho thấy điều đó. Có những dấu hiệu cho thấy có điều gì đó không ổn khi "Totto-chan" không thể mua kẹo caramel từ máy bán hàng tự động trên đường đến trường, và mẹ cô bé ngày càng khó đáp ứng được các yêu cầu về một bữa trưa cân bằng. Trong một cảnh khác, một cậu bé đang khóc nức nở khi bị cha mẹ đuổi khỏi trường. Hiệu trưởng Kobayashi bắt lực để cậu học sinh trút bầu tâm sự, với những giọt nước mắt trào ra trong mắt ông.

Một ngày nọ, ngôi trường bị đánh bom và không bao giờ được xây dựng lại, mặc dù hiệu trưởng tuyên bố rằng ông mong muốn xây

dựng một ngôi trường tốt hơn nữa vào lần tới. Điều này kết thúc những năm tháng học tập của Totto-chan tại Tomoe Gakuen.